

واقعا این طالبان با قبل تفاوت دارد؟

با حضور طالبان در شهرهای مختلف افغانستان، ایده‌های خوش‌بینانه مقامات داخلی کشور یا اظهاراتی که عده‌ای از آنان با انگیزه‌های سیاسی مطرح می‌کردند؛ مبنی بر اینکه این طالبان با گذشته فرق کرده است، روزبه‌روز به محاق می‌رود و هربار بیشتر مشخص می‌شود ریشه‌های این طالبان همانی است که بوده است.

به گزارش سایت خبری پرسون، امید کاجیان نوشت: پخش تصاویری از کشتار بی‌رحمانه کماندوهای افغانستانی که اعلام صلح کرده و تسلیم نیروهای طالبان شده‌اند از سوی سی‌ان‌ان، نمونه بارز خوی وحشیگری‌ای است که همچنان این گروه دنبال می‌کنند. همه اینها در حالی است که هرازگاهی تصاویری غمبار از این گروه منتشر می‌شود که نشان می‌دهد ایدئولوژی‌های این گروه نیز همچنان تغییری نکرده است. کسانی که مراسم اعدام یک تلویزیون (!) را به یاد می‌آورند، که به بهانه غرب‌گرایی و رودررویی با فرهنگ اسلامی، این افراد با تبر به جانش افتاده بودند یا آن مردی که پشت میکروفن فریاد می‌زند از این به بعد زنان باید با یک محرم وارد ماشین غریبه شوند یا ممنوعیت فروش برخی اقلام را اعلام می‌کند و تهدید این موضوع که اگر کسی از این فرامین سرپیچی کند نیروهای آنها این افراد را رصد کرده و شناسایی می‌کنند و... قطعا می‌دانند این موارد نشان‌دهنده روزهای خوبی در آینده افغانستان نیست و همین مساله، موضوع را غمگین‌تر می‌کند. اما بوده‌اند کسانی که شوربختانه در تهران از این سخن می‌گفته‌اند که این گروه متفاوت شده است و امثال کیهان از این می‌نوشتند که طالبان با خونریزی زمین‌ها را تصاحب نمی‌کنند.

اشتباه و ضعف‌های ۲۰ ساله دولت قانونی

هرچند در ماجرای پیشروی طالبان، قطعا به دولت قانونی و مستقر افغانستان و اشرف غنی و عبدا... عبدا... در کنار حامد کرزای از بابت عدم‌تأمین زیرساخت‌های امنیتی و ساخت یک ارتش ملی طی ۲۰ سال زمامداری آنها که بتوانند لاقلاً در یک جنگ داخلی پیروز شوند، انتقادات بسیاری وارد است. این دولت‌های قانونی و البته به مراتب مترقی‌تر از طالب‌ها، در تمام این دو دهه، با حضور آمریکا می‌توانستند از پیشرفته‌ترین سلاح‌ها و جنگنده‌ها بهره‌مند شوند یا تعدادی از آنها را بخرند تا در این‌گونه مواقع به‌رغم خروج آمریکا از افغانستان، خود پای طالبان را از کشور کوتاه کنند. اما مگر کجاست ارتش ملی افغانستان و آن تجهیزات که امروز پس‌راحمده شاه‌مسعود دوباره به سبک همان جنگ‌های چریکی بخواهد با طالب‌ها بجنگد. از سویی در این ۲۰ سال دولت افغانستان فرهنگ ترقی‌خواهی خود را هرگز نتوانسته در درون جامعه آنطور که باید نفوذ دهد تا اکنون گروه‌ها و افراد زیادی از خود افغان‌ها به دلیل تفکرات واپس‌گرایانه با طالبان همکاری و همراهی نکنند.

اشتباه عجیب و غریب دیگر دولت قانونی افغانستان زمانی بوده است که هزاران هزار طالب را با برخی فشارها از زندان‌های خود آزاد کرده و آن موقع به فکر چنین روزی نبوده است. عملاً این دولت قانونی افغانستان بوده که با این سطحی‌نگری‌ها و عدم‌توان لازم و دوراندیشی‌ها زمینه را برای قدرت‌یابی طالبان فراهم ساخته است. البته همکاری‌های پیدا و پنهان برخی کشورها را هم برای قدرت‌گیری طالبان نباید از نظر دور داشت.

پایان زنان فعال

اما از سویی دیگر نیز باید بسیاری از مسائل مثبتی که در این ۲۰ سال رخ داده است، در نظر داشت؛ اتفاقاتی که قطعا در دوره طالبان به‌کلی نابود خواهد شد. اینکه قطعا زنان افغان در این دو دهه به مراتب شرایط متفاوت‌تر و بهتری را تجربه کرده‌اند و این امر بر کسی پوشیده نیست. حضور پرشمار زنان در پارلمان این کشور، نقش بانوی اول افغانستان در کنار رئیس‌جمهور، شرکت بی‌سابقه آنها در عرصه‌های مختلف علمی، فرهنگی، اجتماعی و... چیزی نیست که بخواهیم آنها را نادیده بگیریم. امروز طالبان قطعا با موضوعی مبهم مانند اینکه با فعالیت زنان در چارچوب شریعت مشکلی نداریم، عرصه تمامی این حضور را بر آنها تنگ‌تر و تنگ‌تر می‌کند؛ چراکه مرز این شریعت را آنها تعیین می‌کنند، همانطور که در برخی از ولایات، طالب‌ها تخطی از امیرالمومنین خودشان یعنی شیخ هبه... را خروج از اسلام تعبیر می‌کنند و می‌گویند: «هرکس با امیرالمومنین شیخ هبه... بیعت نکند حتی اگر اهل نماز و روزه هم بگیرد از اسلام خارج است.» ذبیح... مجاهد، سخنگوی طالبان هم در گفت‌وگوی اخیرش اعلام کرده چادر برای زنان اجباری است و گفته: «در گذشته زنان افغان با چادر از خانه بیرون می‌آمدند.

این پوشش اسلامی است و باید داشته باشند.» زنانی که بعضاً امروز در عرصه خوانندگی فعالیت دارند اکنون باید خود را برای شرایط ویژه‌ای در آینده آماده کنند. به غیر از موضوع زنان؛ قطعا قرار است مباحثی همچون آزادی‌های اجتماعی، فرهنگی و سیاسی هم برای تمامی افغانستانی‌ها سخت‌تر شود. ولی جهان در برابر همه این‌ها واکنشی نداشته است و ایران هم سیاستش آماده‌شدن برای افغانستان آینده است و رفتارش به‌ویژه در مذاکرات اخیر با طالبان مورد انتقاد قرار گرفته است. در چنین شرایطی اما انتشار بیانیه مرجع تقلید آیت‌ا... صافی‌گلپایگانی بسیار قابل‌تأمل بوده است.

در کنار سکوت یا همراهی برخی با طالبان در داخل کشور وی در بیانیه‌اش با صراحت این رویه را مذموم دانسته و اعلام داشته است: «اعتماد به گروهی که سابقه شرارت و قتل و آدمکشی آنان بر همه جهانیان روشن است، اشتباه بزرگ و غیرقابل جبرانی است! اینجانب بنابر وظیفه دینی و انسانی خود، به همه دولت‌ها و مراکز بین‌المللی، به‌ویژه سازمان ملل و سازمان کنفرانس اسلامی و دولت جمهوری اسلامی ایران، هشدار می‌دهم نسبت به این وحشی‌گری‌ها و شهادت تعداد زیادی از مظلومین در افغانستان و آواره شدن هزاران نفر از مردم؛ اعم از زن و مرد، پیر و جوان و کودک، واکنش جدی نشان دهند تا جلوی تجاوزها گرفته شود. به یقین، سکوت امروز آنها موجب پشیمانی و ندامت در آینده است.»

او به مقامات ایران هشدار داده است؛ یعنی اینکه باید تغییری در این رویه ایجاد شود. اما سوال این است در چنین شرایطی هشدار این مرجع تقلید می‌تواند در نوع نگاه برخی از مقامات در داخل ایران تغییر ایجاد کند؟ از سویی دیگر هنوز هم با تمامی مواردی که در افغانستان شاهد آن هستیم برخی آقایان اعتقاد دارند این طالبان با آن طالبانی که می‌شناسیم تفاوت دارد؛ آن هم بعد از تمام فیلم‌هایی که در این مدت از آن‌ها دیده‌ایم.

توجه: مطلب مندرج صرفاً دیدگاه نویسنده است و رسانه پرسون در قبال آن هیچ موضعی ندارد.

منبع: آرمان ملی